

Смирение (2)

Откъси от проповедта за смирението. В тази втора част св. Хосемария говори за примера на Христос и за душевния мир като следствие от смирението.

Нека отново да вземем Евангелието. Нека се вгледаме в нашия пример – в Исус Христос.

Апостолите Яков и Йоан посредством майка си отварят дума пред Христос да седнат от дясната и от лявата Му страна. Останалите ученици се възмущават от тях. А нашият Господ какво отговаря? „*Който*

иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека бъде на всички роб. Защото и Син Човеческий не дойде, за да Му служат, но да послужи и даде душата си откуп за мнозина.”[1]

Друг път, отивайки в Капернаум, Исус – както при други преходи – може би беше вървял пред учениците Си. „И когато Той беше вкъщи, попита ги: за какво разсъждавахте из пътя помежду си? Те мълчаха, понеже из пътя бяха разговаряли помежду си – за кой ли път - кой е по-голям. И като седна, повика дванайсетте и им рече: който иска да бъде пръв, нека бъде най-последен от всички и на всички слуга. И като взе едно дете, изправи го посред тях, прегърна го и им рече: който приеме едно такова дете в Мое име, Мене приема, а който Мене

*приема, приема не Мене, а Тогова,
Който Ме е пратил.*”[2]

Не ви ли въодушевява този начин на действие на Исус? За да разберат Неговото учение и да го проумеят напълно, Той им предлага жив пример. Вика едно от децата, които търчат из къщата, и го прегръща. Какво красноречиво мълчаливо действие на нашия Господ! Кое то казва всичко – Той обича тези, които са като деца. И после добавя, че благодарение на това простодушие, на това духовно смиряване те ще могат да прегърнат Него и Отца, Който е на небесата.

Когато приближава моментът на Неговите страдания и Исус иска да прояви видимо Своята царственост, Той влиза тържествено в Йерусалим, яхнал едно осле! Писано бе, че Месията

ще бъде цар на смирението:
*„Кажете на дъщерята Сионова:
ето, твоят Цар иде при тебе
кротък, възседнал ослица и осле,
син на подяремница”*.[3]

При Тайната вечеря Христос е подготвил всичко, за да се сбогува с учениците Си, докато те спорят за пореден път върху това кой от тази избрана група ще бъде признат за най-главен. Исус *„стана от вечерята, съблече горната Си дреха и, като взе убрус, препаса се; после наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците и да ги отрива с убруса, който бе препасал”*[4].

Отново проповядва с пример, с дела. Пред учениците, които спорят от гордост и тщеславие, Исус се навежда и с радост извършва работата на слуга. После, когато се връща и сядна на масата, им обяснява: *„Знаете ли,*

какво ви направих? Вие Ме наричате Учител и Господ, и добре казвате, понеже съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни да умивате нозете един другиму.”[5] Мен силно ме трогва тази деликатност на нашия Христос. Защото той не заявява: щом Аз се занимавам с това, наясно ли сте колко повече вие трябва да го правите? Той не поучава надменно, не налага насила, а с обич укорява липсата на великодушие у тях.

Както първите дванадесет, така и нас Господ може да ни подсети, а и постоянно ни подсеща: „*Дадох ви пример*”[6] за смирение. Станах слуга, та вие да се научите с кротко и смирено сърце да служите на всички хора.

Плодовете на смирението

„Колкото си велик, толкова се смирявай, и ще намериш благодат у Господа.”[7] Ако сме смирени, Бог никога няма да ни изостави. Той смирява надменността на горделивия, но спасява смирения. Той освобождава невинния, който ще бъде откупен чрез чистотата на Неговите ръце.[8] Безкрайното милосърдие на Господ не се забавя и се притичва на помощ на зовящия го със смирение. И тогава действа като такъв, какъвто е – всемогъщ Бог. Макар да има много опасности, макар душата да се чувства преследвана, макар да бъде отвсякъде обкръжена от враговете на своето спасение, тя не ще погине. И това не е някакво предание от отминали времена, а се случва и днес.

Като четях днешното литургично четиво, си представих Даниил сред онези гладни лъвове и без песимизъм – понеже не мога да

кажа, че всяко отминало време е било по-хубаво от сегашното, защото във всяко време има добро и зло – си мислех, че и в сегашните години се разхождат свободно доста лъвове и ние трябва да живеем в тази среда. Ръмжащи лъвове, които обикалят и търсят кого да разкъсат.[9]

Как да избегнем тези зверове? Дано не ни сполетява същото като Даниил. Аз не смятам всяко нещо за чудо, но харесвам тази величественост у Бог и ми е ясно, че щеше да Му е много по-лесно да уталожил глада на пророка или да сложи храна отпреде му. Но не го направи. Вместо това разпоредил чудодейно от Юдея да дойде друг пророк – Авакум, който да му занесе ядене. На Бог нищо не му струваше да стори това голямо чудо, защото Даниил не се намирал в ямата по своя вина, а беше там несправедливо хвърлен

от последователите на дявола,
защото служеше на Бог и
разрушаваше идолите.

Ние – без зрелищни действия, а с
обикновен християнски живот,
сеейки мир и радост – трябва
също да разрушим много идоли:
на неразбирането, на
несправедливостта, на
невежеството, на човешката
претенция за самодостатъчност,
която арогантно обръща гръб на
Бог.

Не се плашете, не се бойте от
никаква злина, дори условията, в
които работите, да са ужасни и
вашето положение - по-лошо от
това на Даниил в ямата с
кръвожадните животни. Ръцете
на Бог са все така могъщи и, ако е
необходимо, ще сторят чудеса. Да
бъдем винаги верни! Верни на
учението на Христос – с една
обичлива, съзнателна и радостна

вярност, и убедени, че днешните години не са по-лоши от миналите векове, а пък Господ си е все Същият.

Познавах се с един възрастен свещеник, който казваше за себе си с усмивка: аз съм винаги спокоен, съвсем спокоен. Такива трябва да бъдем и ние постоянно – сред света, обкръжени от гладни лъвове, ала без да губим мира и нашето спокойствие. Винаги с любов, вяра и надежда, без никога да забравяме, че – ако е нужно – Господ ще извърши чудеса. (...)

Св. Хосемария, "Приятели на Бог".

Превод: Марио Георгиев

---

[1] Мк. 10, 43-45.

[2] Мк. 9, 33-37.

[3] Мт. 21, 5; Вж Зах. 9, 9.

[4] Йн. 13, 4-5.

[5] Йн. 13, 12-14.

[6] Йн. 13, 15.

[7] Книга Премъдрост на Иисуса син Сирахов, 3, 18.

[8] Срв. Йов, 22, 29-30.

[9] Вж. 1 Пет. 5, 8.

---

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/smirenje-2/](https://opusdei.org/bg-bg/article/smirenje-2/) (27.03.2025)